

Colloques et comptes rendus

Colloquia en boekbesprekingen

Raad voor de Journalistiek: onterechte weigering recht van antwoord is strijdig met journalistieke deontologie en advies betreffende nevenactiviteiten van journalisten

In een beslissing van 23 juni 2005 heeft de Raad voor de Journalistiek het standpunt ingenomen dat het wederwoord een rechtmatig uitvloeisel is van de persvrijheid en dat het wederwoord, wanneer daarom uitdrukkelijk is verzocht, enkel om ernstige redenen kan worden afgewezen. De weigering tot publicatie van een antwoordtekst door het *Belgisch Israëlitisch Weekblad* acht de Raad voor de Journalistiek onterecht. In plaats van een antwoordtekst te publiceren had het tijdschrift in een nieuw kort artikel de aantijgingen nog eens herhaald die aanleiding gaven tot het insturen van een antwoordtekst. De Raad voor de Journalistiek neemt overigens wel akte van het feit dat tijdens de klachtprocedure voor de Raad voor de Journalistiek het *Belgisch Israëlitisch Weekblad* dan toch is overgegaan tot de publicatie van de eerder geweigerde antwoordtekst. De Raad oordeelt deze publicatie evenwel laattijdig omdat deze slechts gebeurde meer dan zes maand nadat de tekst was ingestuurd. De conclusie van de Raad is dat de verantwoordelijke uitgever en hoofdredacteur, Louis Davids, hiermee journalistiek in de fout is gegaan: er waren geen ernstige redenen om het wederwoord van eiser niet onmiddellijk te publiceren (Raad voor de Jour-

nalistiek, 23 juni 2005, *Sylvain Brachtveld. t. Louis Davids, verantwoordelijke uitgever en hoofdredacteur van het Belgisch Israëlitisch Weekblad*).

Op vraag van de nationaal secretaris van de Vereniging van Vlaamse Journalisten (V.V.J.) naar aanleiding van de discussie die was ontstaan omdat VRT-journalist Siegfried Bracke een debat had gemodereerd op uitnodiging van en tegen betaling door het Vlaams Belang, heeft de Raad voor de Journalistiek op 23 juni 2005 een advies geformuleerd omtrent het modereren door journalisten van politieke debatten als nevenactiviteit. De Raad voor de Journalistiek is van oordeel dat er geen beroepsethische regels zijn die beletten dat journalisten debatten modereren, interviews afnemen of lezingen geven, al dan niet vergoed, buiten het kader van hun gebruikelijke journalistieke opdracht. Dit geldt ook voor economische journalisten en sportjournalisten. Wel wordt benadrukt dat als voorwaarde geldt dat journalisten daarbij hun onafhankelijkheid en die van de redactie niet in het gedrang brengen. De Raad vestigt er de aandacht op dat elke redactie voor de toepassing van deze gedragsregel bijkomende afspraken kan maken of regelingen kan uitwerken. Ook werkgevers en opdrachtgevers kunnen met de journalisten bijkomende en meer expliciete afspraken maken of regelingen uitwerken over de journalistieke nevenactiviteiten.

De beslissingen en adviezen zijn beschikbaar via www.rvdj.be.

Dirk Voorhoof

Nieuwe ministeriële richtlijn inzake het verspreiden van gerechtelijke opsporingsberichten via de media en het internet

In het *Belgisch Staatsblad* van 1 juli 2005 verscheen een nieuwe en grondig aangepaste ministeriële richtlijn betreffende het verspreiden van gerechtelijke opsporingsberichten. De richtlijn wil de informatieve interactie met de bevolking, onder de vorm van opsporingsberichten via diverse media beter afstemmen op het bestrijden en voorkomen van criminaliteit zoals o.a. vastgelegd in het Nationaal Veiligheidsplan 2004-2007 en de kadernota integrale veiligheid van maart 2004. De richtlijn legt hiervoor een aantal strikte werkingsregels vast, er ook mee rekening houdend dat door overmatig gebruik van gerechtelijke opsporingsberichten de effecten ervan verdwijnen of een onveiligheidsgevoel bij de burger wordt gecreëerd. De richtlijn maakt een onderscheid tussen verschillende soorten dossiers (onderzoeksdossiers en opsporingsdossiers), tussen verschillende soorten berichten (opsporingsbericht, kort bericht, opsporingsreportage en opsporingsreconstructie) en omschrijft de kenmerken van een opsporingsprogramma op televisie. De aard van de berichten is bepalend via welke media ze kunnen worden uitgezonden. Een opsporingsprogramma kan enkel via wat genoemd wordt een «nationale televisiezender» die een aparte overeenkomst heeft gesloten met de minister van Justitie